

Про Неї, яка любила життя...

Етимологія імені Мирослава говорить про те, що Вона прославляє світ, мир у ньому. Насправді ж Вона була ревним апологетом краси, любові, і гармонії цього світу. Вона вітала кожен новий день, посміхалася ранковим сонячним променям та несла це світло у долонях, очах, мріях. Статечно-дорослий погляд цієї Жінки ніколи не приховував ромашкової замріяності, гаптованої ніжністю, тендітністю і – найголовніше – любов'ю. І якщо на цьому світі все-таки є добро, Вона ним була. Якщо є мрія – Вона нею була. Відвага – Вона була нею... Їй до лиця було материнство, залюблене в серцях Її дітей. А в самих очах цієї жінки була вся епоха людяності, щирості, відваги, віри та свободи...

Студенти Інституту філології (під егідою Ткачук Тамари – кандидата філологічних наук, викладача кафедри світової літератури) організували «Полоністичні читання» – День пам'яті, спогадів про талановитого науковця, кандидата філологічних наук, прекрасної Людини, люблячої матері, дружини Мирослави Степанівни Медицької-Хороб. Про Неї, Її діяльність, життя і вічність... Але перш за все, про наукові досягнення молодого дослідниці.

Знаєте, це зовсім не прелюдія. Просто зумисне відтягування моменту. І досі боляче говорити про пані Мирославу у минулості. Новий презенс вимагає її у свої киреї... Принаймні нам цього хочеться. Але, на жаль, тільки на тятіві людської пам'яті ця людина назавжди залишиться з нами. У дослідницьких працях, книгах, світлинах... Завжди наша самодостатність, статечна дорослість базується на житейському відчутті добра, краси, людяності. Ми у кожній приємності шукаємо свій епілог до нових звершень і по-дитинному радіємо, коли ми любимо і нас люблять, пам'ятаємо ми і нас пам'ятають... Ми губимось у примарній ілюзорності багатого і, водночас, достатньо спрагло сприймаємо екзистенцію світлого, чистого і непримарного...

І досі ми хочемо поспілкуватися з пані Мирославою, сказати щось приємне і зрозуміти – велике щастя – у маленьких радощах. Ми ж насправді влаштували велику приємність. Принаймні своїй пам'яті – зустріч із Мирославою Медицькою – це завше новітність, тяжіння до наукового поступу, оперезаного твердістю переконань та неупередженою вірою у силу знання.

У третю річницю пам'яті студенти 5 курсу полоністики презентували обшир наукової діяльності Медицької Мирослави – така спроба студентської експлікації професійної потуги молодого науковця була даниною пам'яті, поваги та вдячності.

Боднарчук Вікторія представила до обговорення наукову розвідку Мирослави Медицької під назвою «Гротесковий театр Станіслава-Ігнація Віткевича: реальність та парадокс». Студентка відзначила акценти пані Мирослави на сутності літературної спадщини польського письменника, яка поєднує дискусійність парадоксальності та історіософські елементи його естетики.

Грицков'ян Ольга слухацькій аудиторії представила статтю Мирослави Степанівни на тему «Художня парадигма маски: літературний контекст Заходу і Сходу». Науково оформлена лапідарність створює дещо інше сугестивне тлумачення маски у контексті діалогу Сходу та Заходу – авторка нівелює географічний переділ та представляє осмислену інтерпретацію маски як художнього екзистента на поприщі літератури. У статті розглянуто не лише парадигму двоїстості, а й проведено художні паралелі у творчості представників української, польської та японської літератур.

До теми фольклорно-міфологічної основи драм «Легенда» Станіслава Виспянського та «Лісова пісня» Лесі Українки, яку порушила пані Мирослава, звернулася Іванюк Мар'яна. На тлі фольклору виокремлено спільні літературні дотичні, які превалюють у культурній традиції сусідніх країн (на прикладі творчості вищезгаданих письменників). Тобто була в

такий спосіб здійснена спроба представлення нової площини літературного діалогу з моментами культурного двостороннього компромісу, за що слід віддати належне Мирославі Медицькій.

Ідзьо Мар'яна виокремила окремі пункти статті «Національні коди в авангардистській творчості Бруно Шульца», де акценти зроблено було на топосі, символіці та художній шульцівській інтенції, що мистецьки добірно влітається в текстову канву наукової розвідки Мирослави Степанівни. Варто зазначити, що дослідниця по-новому розглянула питання мультикультуралізму у творчості Бруно Шульца з проекцією на кафківські прийоми.

У ще одному науковому напрацюванні Мирослави Медицької під назвою «Галицький модус: контактено-генетичні виміри» Орнат Наталія виокремила низку особливостей міжкультурного діалогу, простежених молодим науковцем на прикладі творчості С. Виспянського. Здавалося б, тема українсько-польських літературних відносин завжди залишалася контроверсійною. Але дослідження авторки статті дає підстави для перегляду такої думки (власне, і щодо неупередженості С. Виспянського до української теми). Мирослава Степанівна подала добротний ґрунт для нового прочитання українського вектора у творчості польського письменника Станіслава Виспянського.

Вивчення наукових праць Медицької Мирослави є ще одним кроком для розуміння масштабів відданості цієї людини своїй професії. Всестороння обізнаність та глибинна компетентність пані Мирослави як молодого науковця дає нам ще одну можливість мовчки подякувати їй за те, що вона була з нами, навчала нас і залишила таку багату наукову спадщину. Вміла сцієнтична кореляція імпресії та експресії, знаковості та прямолінійності слугує засобом вираження формули авторської емоції Медицької Мирослави. А емоція, повірте на слово, є. Чиста, правильна, об'єктивна і справедлива.

Короткометражний фільм, вірш як реверанс вдячності та поваги до пані Мирослави... Це моменти шани і пієтету, зачудування та подяки цій

молодій людині, яка, на жаль, так швидко залишила цей світ. Особливо світлими були слова викладачки Тамари Ткачук про Мирославу Степанівну. Пані Тамара говорила про те, що Мирослава Медицька-Хороб любила цей світ, це життя, свою сім'ю, роботу, студентів. Жила літературою. А в таких категоріях та життєвих площинах немає минулого завершеного часу. Пані Мирослава з нами. Не лише на фото чи сторінках книг. У нашій пам'яті, любові, мріях. Хто зможе і захоче – відчує...

Дякуємо, пані Мирославо за все!..